1942 Yılının En Modern ÇOCUK Gazetesi

AFACAN

7 1/2 Kuruş

Perşenbe günleri çıkarılır

Yıl 10 10 Eylül 1942 - Sayı 7

— Lütfen sayfayı çeviriniz —

Yazan: Wells

Çeviren: Vahdet Gültekin

— Geçen sayıdan devam —

Janet'le Richard şehrin harabeleri arasından geçtiler. Kızcağız, her adımında biraz daha halsiz düşüyor, daha fazla sendeliyordu. Nihayet, şehrin dışındaki yolda biraz gittikten sonra takati tükenerek, yere yıkılıverdi.

Richard Gordon, kardeşinin yanına diz çöktü: Onun öldüğüne bir türlü inanamıyordu.

IV

İki sene sonra idi. Everytown'un, şimdi biraz düzeltilmiş olan harap meydanında, resmî tebliğ levhasının önünde yine bir kalabalık toplanmıştı. Bu kalabalık eskisinden biraz daha fazlaca idi. Şehrin diğer köşelerinde de oldukça faaliyet hissediliyordu. Harap evler tamir edilmişti ve hemen hepsinde insan vardı. Yırtık iskarpin veya tahta kundura ile gezen erkekler başlarına eski püskü şapkalar da bulup geçirmişlerdi. Kadınlar yırtık ve yamalı entarilerine bağlıyacak kordele parçaları da bulmuşlardı.

Kalabalık, bugün okuduğu resmî tebliğden biraz memnun da olmuştu. Orada şunlar yazılı idi:

RESMÎ TEBLİĞ

Mayıs 1970

Salgın gecesi.

Öldürücü hastalığa tutulanlar, şefimizin yerinde emirleri ile öldürülmüş ve başkalarına hastalığı geçirmelerine meydan verilmemiştir. Bu sayede son iki ay içinde hiçbir hastalık vakasına tesadüf edilememiştir. Bu suretle, salgının tamamile bastırıldığı söylenebilir.

Hükûmet düşmanı nmuhtemel hücumlarına karşı koymak için hazırlıklara devam etmektedir. Sulh ve zafere çok yakında kavuşacağımıza emin olabiliriz. Memleketin her tarafında düzenlik yolundadır. Allah hükûmeti ve yurdumuzu korusun...»

na vardı ki «Şehir salonu» denilen bi da hükûmet bulunuyordu. Şehre hâ olan adamların reisi de orada idi ve nanın üzerinde büyük bir bayrak sa nıyordu.

Richard Gordon o gün saatlerce ta re hangarında meşgul olmuştu. S tayyareleri tamir etmek kolay bir iş ğildi, hem de bu malzeme yoksuzlu da. Yanında çalışan iki yardımcısın ne zaman bir şey istese:

— Yok kalmadı, cevabını alıyordu

— Kauçuklu tel?

— Hiç kauçuklu tel kalmadı, efend

— Kauçuk şerit, falan?

— Kauçuk şerit de kalmadı. Ne k varsa öteki motöre kullandık.

Bunun üzerine ,Gordon kalkmış, e ni cebine sokarak, söylene söylene gardan çıkmıştı:

— Hiçbir şey kalmadı, ben ne ya lirim? Zaten tayyareleri yapsam r mak için benzin yok... Bundan sonr tayyare uçacak havada, ne de ka otomobil göreceğiz... Bakın, Every bir harabeden ibaret... Medeniyet artık...

Gordon'un üzerindeki bu neşesizlik şıya gelinceye kadar devam etti. B orada kendisini eğlendiren bir sahn karşılaştı. Vakıa, görünüşte pek e celi bir şey değildi amma, bu h içinde süs budalalarının gülünç hali chard Gordon'u acı bir istihza ile gü dü:

Everytow'un şimdi herkesçe pek hur ve sevilen bir tipi vardı ki bu, macı kadın Roxana idi. Hurdavat sı ve eski elbise vesaire satan bu yirmi, yirmi beş yaşlarında bir taz Fakat bir yandan hayat onun çehre bazı sert izler bırakmış, bir tarafta bu ticaret işi onu kâfi decerede pişi ti. Bununla beraber, yine güzel bir kadındı ve çarşıdaki eski püskü kıya renksiz çehreli ahalinin içinde derha ze çarpıyordu.

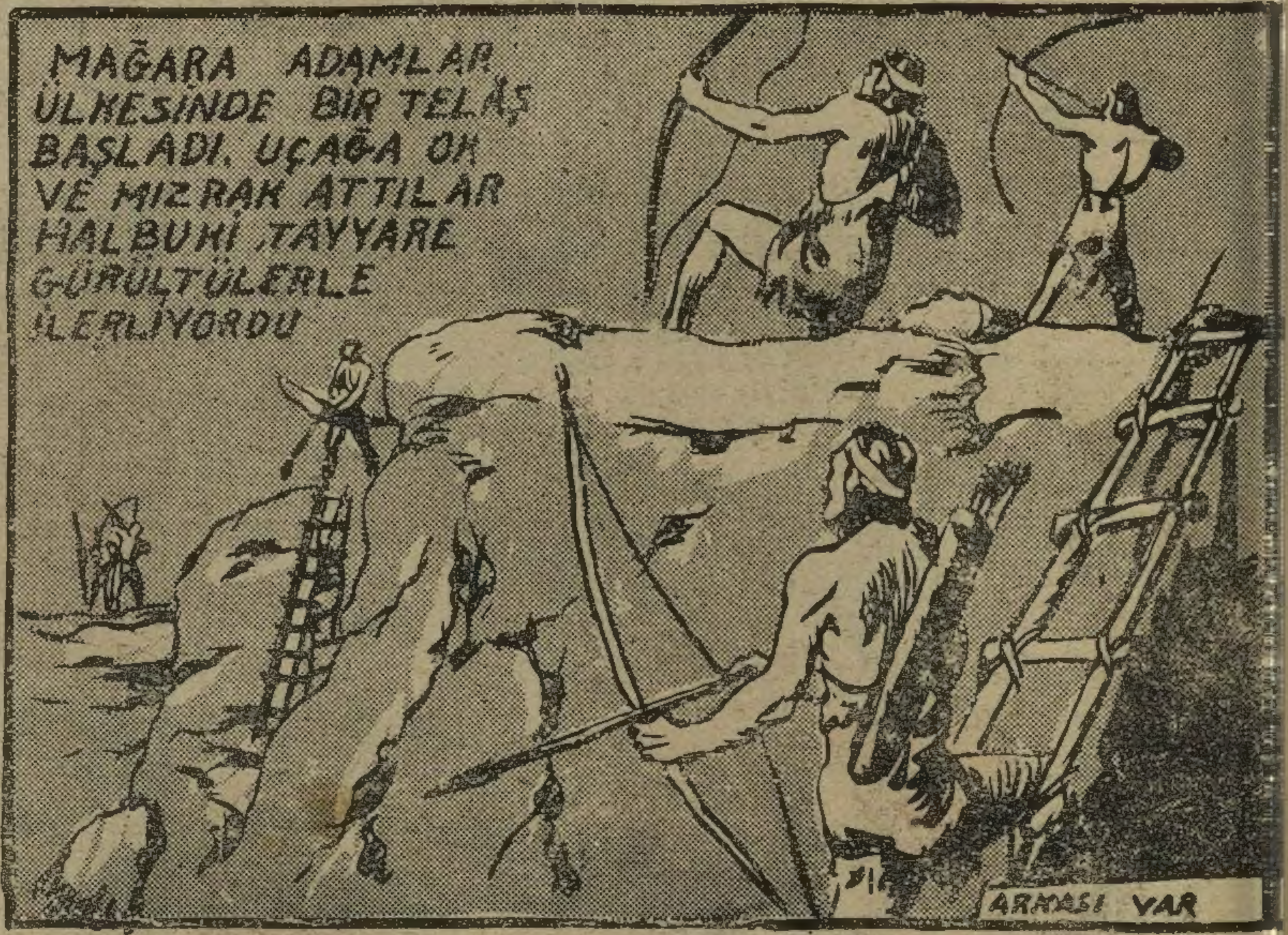

Sonra, şehrin en şık giyinen kadını da oydu. Harabeler arasında dolaşıp kadın ve erkek elbiselerini ilk toplayan o olmuştu. Onların içinden en iyilerini ve en güzellerini kendisine ayırmış, ötekileri de mümkün olduğu kadar temizleyip düzelterek satılığa çıkarmıştı.

Bu elbiselerin yalnız bir kusuru vardı: 1935 modası idi. Fakat ondan sonra insanlar yeni kadın elbiseleri çıkarmaya vakit bulamadıkları için bunlar hakikaten «En son moda» sayılabilirdi.

Gordon çarşıdan geçerken Roxana, kendisi gibi, yalnız biraz daha fakir bir eskici kadın olan komşusu Wadsky ile kavga ediyordu:

— Sende yedi metre çicekli kumaş varmış da neye benden saklıyorsun? O kadına vereceksin, değil mi? O da arkasına yeni bir elbise yapacak! Yani benden daha şık gezecek, öyle mi?

Wadsky ne yapacağını şaşırmıştı Roxana'nın hiddetlenmesinden korktuğu görülüyordu. Ellerini oğuşturarak, ezilip büzülerek:

— Ben size o kumaşı göstermiştim... dedi.

Roxana büsbütün kızdı ve daha şiddetle bağırarak:

— Fazla lâkırdı istemem, Wadsky! dedi. Bunu sen bana birkaç kere daha yaptın. Benden kumaş saklıyorsun! Bu

ne cesaret! Demek beni hiç yerine koyuyorsun, öyle mi?

Wadsky cevap vermekten korkuyordu. Başını önüne iğdi ve hareketsiz kaldı. Roxana, karşısındakini sindirdiğinden memnun, ona galip bir bakışla baktı, sonra:

— Rudolf'a söyleyim de bak, dedi. Ondan sonra istersen verme. Anladın mı: Eline geçen her şeyi bana vereceksin!

Richard Gordon, kulak misafiri olduğu bu ağız kavgasından sonra kendi kendine gülümsedi ve başını çevirdi. Bu sırada karısı Mary'yi gördü. İki sene evvel, Janet öldükten sonra yalnız kalan Richard doktor Harding'in bu sevimli ve iyi kalbli kızı ile evlenmişti Mary, bu fakir hayatta kocasına iyi bir hayat arkadaşlığı ediyor, ona çalışmasına meydan verecek imkânları temine çalışıyordu. Mühendisin harap evi şimdi güzel ve temiz bir yuva haline gelmiş, orada çalışmak daha kolay ve ferah bir iş gibi görünmiye başlamıştı. Gordon tayyare karargâhındaki tamirlerle meşgul olmak üzere dışarı çıktığı zaman Mary evi siler süpürür, ortalığı toplar, sonra öteberi almıya pazara çıkardı.

Mühendis, çalışkan karısına evvelâ uzaktan uzun uzun ve takdir dolu gözlerle baktı, sonra yanına gitti ve gülümsiyerek selâmlaştılar.

— Daha var —

YEĞİT NÖBETÇİ

İstanbul, her zamanki sokaklarını ay-
nlatan elektrikleri o gece görmüyor, şe-
r, donanmış gibi yanmıyordu. Işık sön-
irmesi tecrübesi vardı. Koca şehir sah-
ının ıssız kumları arasında, ateş görmi-
en ve bilmiyen köyler gibi, zifiri bir ka-
nlık içinde idi.

Sade gök yüzünü dolduran projektör-
r, görülüyor, hava, donanmış bir par-

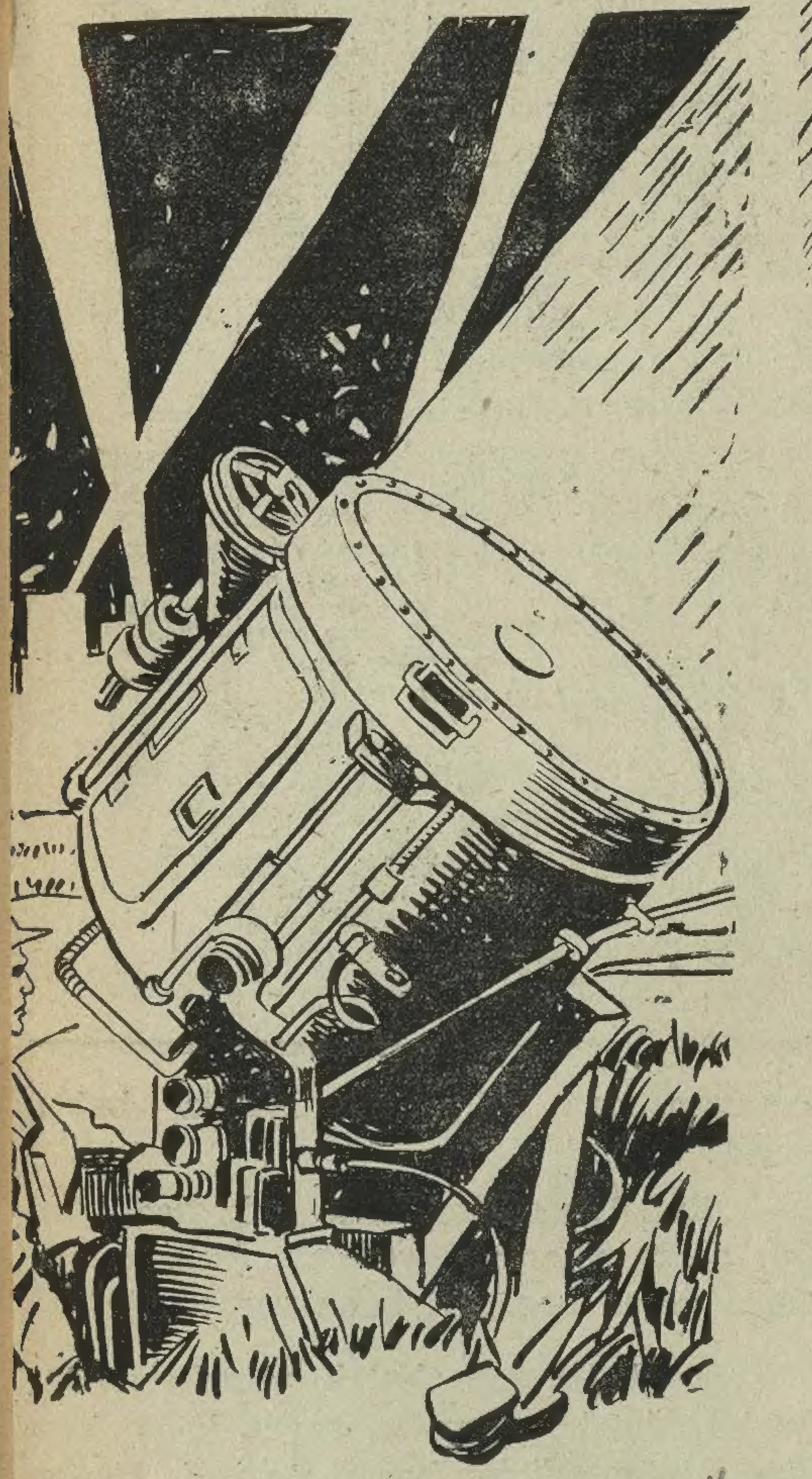

laklık içinde yanıyordu. Havada uçakla-
rın bu projektörler altında görünmeleri o kadar hoş bir şey oluyordu ki, karanlık sokaklara çıkamıyanlar,, pencerelerinden bakıyorlardı.

Ses yok! Seda yok; sade uçakların gürültüleri ve parlayan projektörler vardı.

Heybetli bir ses, karanlık havayı yarar gibi bağırdı:

— Dur kımıldama!..

Bunu bir silâh sesi takip etti.

Bu ne idi? Ne oluyordu?

Bağıran, bir ışıldak siperi önünde nöbet bekliyen bir askerdi.

Silâhın sesini yeni bir bağırma takip etti:

— Ah, anam, vuruldum! Dur!..

Artık müthiş bir ateş ortalığı çınlatıyordu.

Patlayan rovolverlerin sayısı ateşlerinden belliydi. Karanlıkta üç silâhın ayrı ayrı yerlerden patlaması, saldıranların üç kişi olduklarını pek iyi gösteriyordu.

Tek Türk eri ne yapar? Nasıl karşı koyabilirdi? Ya hele yaralandığı da anlaşılıyordu.

Nöbetçi er bir taraftan düdüğünü çalarken diğer taraftan da kendisini kurşunlardan kurtarmak için küçük bir siperin arkasına yaslanmıştı.

Sol kolundan kanlar akarken, o bunlara hiç ehemmiyet vermiyor, vazifesinin büyüklüğünü anlıyordu.

Muhakkak ki casuslar karşısında idi. Yiğit er hemen o dakikada şimşek gibi zihninden geçen şu karara vardı:

— Mutlaka diri yakalamalıyım!

Birisini diri tutmak işi sona erdirmeğe yeterdi.

Fakat bir türlü ne düdüğünü, ne de silâh sesini işittiremiyordu. Çünkü bütün bataryalar talim için ateşe başlamışlardı. Bu batarya ateşi altında ne düdüğü, ne de silâhı duyurmak nasıl mümkün olabilirdi?

Şu halde hücum eden casuslar artık kaçacaklar demekti. Zaten bunu er pek iyi anlamıştı.

Karanlıkta patlayan rovorlerden çıkan ateşlerin yavaş yavaş gerilediklerini görüyordu. Ne yarasından akan kan, ne de onun sızısı, kendisini durduramazdı. Yaralı kolu ile süngüsünü çekip taktı.

Ve bir arslan gibi atıldı.

— Kaçmayın! Vururum!

Birdenbire saldırdı. Acı acı bir bağırma duyuldu.. Ve bir cisim, les gibi yere yuvarlandı. Casusun birini süngüsü ile vurmuş, yıkmıştı.

Bir tabanca kurşunu yiğit erin göğsüne geldi. Bu çok ağır bir yara idi. Fakat vatan ve onun aşkı karşısında bir iki yara, nasıl olur da bir Mehmetçiği durdurabilirdi?

Fakat bu hız ile bir ateş daha etti.

İkinci bir bağırma, casuslardan birisinin daha yuvarlandığını bildiriyordu.

Şimdi tek bir casus kalmıştı. Bu sırada bataryalar ateşi kestiler, artık silâh sesleri duyulacak, düdükler işitilecekti.

Hem silâh atıyor, hem koşuyor, hem de düdük öttürüyordu. Birdenbire cevaplar verilmeğe başlandı. Bu projektör ziyasını oraya çevirmiş, dikmişti.

Arkadaşları koşa koşa gelirlerken o da casus ile arasında ancak yirmi metre bir mesafe olduğunu gördü.

Fakat o kadar kuvveti kesilmiş, o kadar yorulmuştu ki... Ve göğsü o kadar yanıyordu ki... Ne de olsa etten bir vücuttü.. birdenbire yere düştü.

Bereket versin devriye yetişmişti. Er elile kaçanı gösterdi:

— Tutunuz!

Erler yaralı yiğiti bırakmışlar, hemen casusun arkasından koşmağa başlamışlardı.

Biraz sonra da yakaladılar. Er, başını yattığı yerden biraz doğrulttu. Onu getiren arkadaşlarından sordu:

— Diri mi?

— Evet!

— Ooh şükür?..

Yiğit erin bu son sözü idi. Birdenbire ruhunu teslim etti. Fakat gözü hasret gitmemiş, açık kalmamıştı. Çünkü casusu, diri diri yakalatmıştı! Bu küçük vakada daha savaşa girmemiş Türkün, bir savaşta neler yapacağını gösteriyordu.

— O zaman hemen büyük bir cesaretle bıçağımı çekerek kaplanın kuyruğunu kesmeğe atıldım!

— Tuhaf şey... Neye kafasını kesmek istemedin?

— Çünkü kafasını benden evvel başkası kesmişti.

BAKIR MADALYA

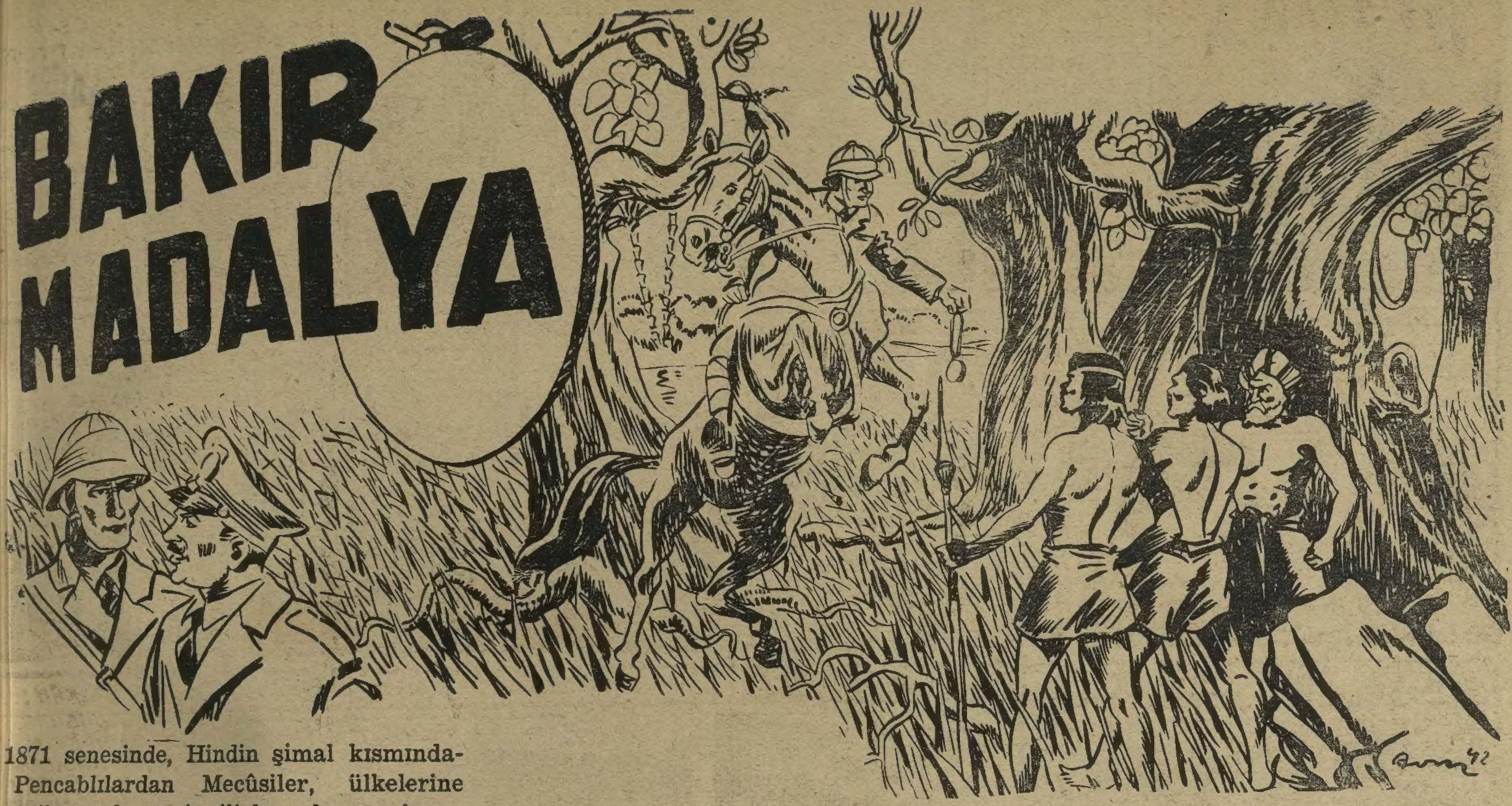

1871 senesinde, Hindin şimal kısmında- Pencablılardan Mecûsiler, ülkelerine ıpt ile yerleşen ingilizlere karşı isyan ımişlerdi. Bu isyan birçok kan dökül- esi ile, zorlukla bastırılabilmişti. Birbi- nden beşer, altışar saatlik mesafelerde icude getirilmiş küçük kaleciklerde yüz ıgiliz askeri bulunuyordu.

Mecûsiler ingiliz ordusunun karşısında ozuldukları halde yine isyandan vazgeç- iyorlardı. Hattâ bu küçük kalecikler- ın birisinin kenarındaki ormanlıkta, ya- i Himalaya dağlarının eteklerindeki en orkunç ormanlarda toplanıyorlardı.

Bir gün Benaresli bir avcı, orada top- lanan yerlileri görünce, en büyük bir al- ıaklığı yaparak, hürriyet ve istiklâl için avaşacak olan vatandaşlarını gelip ingi- iz zabitine haber verdi:

— Bin kişi toplandılar! Gelip size hü- um edecekler!

Dedi. Subay, bu casus Hintliye biraz ahşiş para verdi. Ve ne yapacağını dü- şündü. Yanında Edvard isminde genç bir ngiliz askeri vardı. Onu çağırdı. Yazdı- ğı bir kâğıdı ona verdi:

— Al bunu, dedi. Çabuk bize en yakın olan kale komutanına götür! Bizden on misli fazla Mecûsiler hücum edecekler. Dayanmamıza imkân yok!

Genç asker isteşe de, istemese de:

— Peki!..

Demeğe mecburdu, o da öyle yaptı. Tüfeğini omuzuna atınca, atına binip yo- la koyuldu.

İki saat yürüdü! Yol açıktı. Hiçbir teh- like görülmedi. Fakat iki saat sonra, bir- denbire kulaklarına bir takım gürültüler geldi. Dikkatle dinledi. Bunlar insan ses- leri idi. Kendi kendine:

— Mecûsilerin yanından geçiyormuşum da haberim yok!

Dedi. Ve atını olanca hızile koşturmak için mahmuzladı. Hayvan koştukça, u- zaklaştıkça gürültüler de duyulmamağa başlıyordu. Derin bir nefes aldı:

— Kurtulduk!

Diyebildi. Artık hayvanını dinlendirmek için yavaş sürüyordu. Bir su kenarında idi. Bunlar korkunç bir akıntı ile akı- yordu. Akıntının dalgaları arasında ba- tan çıkan bir insan başı gözüne ilişti. Edvard iyi bir yüzücü idi.

— Bir insan boğuluyor!

Der demez, atından atladı. Ceketini potinlerini çıkarır çıkarmaz, korkunç akın- tının arasına atladı. Bir iki kulaç gettik- ten sonra boğulmak üzere olan adamın saçlarından yakaladı. Ve beraberce yüze- rek, kenara getirdi. Karaya çıkarttı.

Herif boğulmak üzere bulunuyordu. Hemen kollarını harekete getirtti, nefes aldırttı, masajlar yaptı. Nihayet adamca- ğız gözlerini açtı.

Bu bir yerli idi. Hem de hiç şüphesiz ki Mecûsilerden birisi idi. Memnun gözlerile Edvarda bakıp bir şeyler söyledi. Teşek- kür etmek istediği anlaşılıyordu. Fakat o, herifin dediklerinden hiçbir şey anlaya- mamıştı.

— Kurtuldun ya, dedi. Şükret Tanrıya:

Ceketini, potinlerini giyinip, ıslak elbi- selerile atına bindi. Hemen gitmesi lâ- zımdı. O tam gdeceği zaman, sudan kur- tardığı adam hayvanın gemine yapıştı. Yine bir şeyler söylüyordu. Edvard ise an- lamıyor:

— Bırak beni, işim acele...

Diyordu. Nihayet, adamcağız, boynun- daki kaba saba, bir bakır madalyonu zin- cirile beraber çıkarıp ona verdi. Yine bir şeyler söyledi.

Edvard elinden kurtulup gitmek için madalyayı aldı.

— Oldu! Oldu! Teşekkür ederim!.

Dedi ve atını sürdü.

Şimdi yolda hem gidiyor, hem de ma- dalyona bakıyordu. Üzerinde hayvan resmi vardı. Akrepler, yılanlar eksik de- ğildi.

— Ben bunu ne yapacağım!

Diye düşündü. Hemen hemen yere ata- caktı. Fakat aklına cebine koyup sakla- mak geldi. O da öyle yaptı!

İki saat kadar gider gitmez, birdenbire gürültülü bir kalabalık atının önünü kes- ti. Otuz kırk kişi vardı. Kaçıp kurtulma- nın imkânı yoktu! Kuzu gibi teslim olup, boynunu, heriflerin ellerindeki satırlara teslim etmekten başka çare kalmamıştı. Hemen mızraklar göğsünü delecekler, bir uçtan öbür uca geçeceklerdi.

Aklına cebindeki madalyon geldi. Bir ümitle:

— Haydı bakalım, şunu çıkaralım, bel- ki bir işe yarar!.. dedi.

Ve çıkarıp salladı.

Şimdi kendisine hücum edenlerin hepsi durmuşlar, madalyona bakıp silâh verme- ğe, eğilmeğe başlamışlardı. Atına geçmek için yol açtılar. O dolu dizgin giderken yerliler de onu hürmetle selâmlıyorlardı.

Edvard, o vakit madalyonun ne oldu- ğunu ve kıymetini anladı.

— Ben onu kurtardım, dedi. O da bu madalyonla yalnız beni değil, yüzlerce ingilizi kurtardı!

Nihayet, kan ter içinde en yakın kam- pa yetişti. Hikâyeyi subaya anlattı ve madalyonu gösterdi. Komutan bunlardan anlardı.

— Bu madalyon, dedi. En büyük kâhi- nin tılsımıdır. Onu gökten Tanrılar ona

— Devamı 9 uncu sayfada —

DİYANA
GİZLİ POLİS
DİYANA "HAYAET" ESRARINI PARLAK BİR SURETTE NETİCELENDİRDİKTEN SONRA BİRKAÇ GÜN İSTİRAHATA ÇEKİLDİ. BİR GÜN CANI SIKILMIŞ DÜŞÜNÜRKEN
MATMAZEL SİZE BİR TELİGRAF VAR.
OH.. TEŞEKKÜR
TELSİZ TELİGRAF. HUSUSİ BİR ADAM TARAFINDAN MALÛMAT ALMADIKÇA YERİNİZDEN AYRILMAYINIZ.
DİYANA MISINIZ? BEN SOLANDO TARAFINDAN GELİYORUM. MÜFETTİŞİM.
BİRDE MEKTUP GETİRİYORSUNUZ?
SEVGİLİ D YAN; HERŞEYİ SANA MÜ TİŞ LEGRE ANLATACA TIR. YAZI YAZ MAKİ OLMAZ. TE LİKE VA LEGRET S Nİ O ADRE GÖTÜRECE SOLAND
LEGRET, BU ADRES İÇİN NEDEN BANA LÜZUM VAR?
BİLMİYORUM FAKAT HADİSE ÖNEMLİ.. BANA SIRRI SÖYLENMEDİ.
İŞTE EV... PEKTE İYİ BİR EV DEĞİL..
HAKKINIZ VAR.. OLDUKÇA KORKUNÇ.
GÜNAYDIN DİYANA. İYİ BİLİYORUMKİ BU SIRRI SİZ ÇÖZECEKSİNİZ.
GÜNAYDIN BAY SOLAND. NE OLDU BÖYLE?
SİZİ YALNIZ BIRAKIYORUM BAY SOLAND.
BİLMEDİĞİMİZ BİR DÜŞMANIM VAR. GEL HELE ARKADAŞLAR BE LİYORLA
KİMLE
ÖNCE SİZE SİNAMACILIKTA ORTAĞIM. LÜİ DERSAN, SİVİL POLİS ROGER VE JANI TAKDİM EDEYİM.
VAY.. ÖNEMLİ İŞ?
BAYLAR SİZE BAYAN DİYANAYI TANITIRIM.
BU DÜŞMAN KİMDİR, NELER YAPTI?
YAPTIĞI BİRŞEY YOK YALNIZ BİZİ TEHDİT EDİYOR. İŞTE İLK MEKTUBU.
BAY BAŞKAN BEN ZENGİLİ VE SERVETİ HALK ARASIN ADALETLE PA EDİLMESİNİ E LEMEKTEN B TIM. BEN DÜN YI SİLAHLANM GÖRMEK İST RUM. İŞİ ELİ ALDIM. YAKIN SİZE GÜCÜMÜ GÖSTERECEĞİ KARA MA
BİRŞEY YAPTI MI?
BİR HAFTA SONRA BİR MEKTUP DAHA GELDİ.
BAY BAŞKAN; SİZE KUVETİMİ GÖSTERECEĞİMİ VADETMİŞTİM. KOLOS SİNEMA SITUDYOSUNUN MEYDANINDAKİ BÜYÜK BİNA BU HAFTA İÇİNDE YIKILACAK VE HİÇ KİMSE BUNA MANİ OLAMIYACAKTIR.
KARA MASKE
BİNA YIKILDI MI?
EVET HAVAYA UÇURULDU. HEMDE HİÇ BİR İZ BIRAKMADAN...
JANIN LABRATUVARINDA BİR KONUŞMADAN SONRA.
DOKTOR JAN BU ME SELE HAKKINDA AYD LATICI BİR BİLGİ VE MİYOR. KİMSEYE ŞÜP VERMEDEN FİGÜRANLIK İYİ ŞEY.
ERTESİ GÜN DİYANA İŞÇİ BÜROSUNA GİDER.
ADIM DİYANA BAY... DERSON BANA DEDİ Kİ..
BİLİYORUM. BUYURUN İÇERİYE...
GÜNAYDIN.. SİNEMADA MI ÇALIŞACAKSINIZ? ADIM MARİYA, SİZİZ?
BERABER YEMEK YERMİSİNİZ? SİZE ARKADAŞLARIMI TANITIRIM. ARTİSTLER MUHARRİRLER VAR.
SEVİNÇLE.
İŞTE BURADA YEMEK YİYORUZ.
LOKANTA
GÜNAYDIN.. SİZE YENİ BİR DOST TANITAYIM.
A..A.. MARİ..
GENÇ BİR KİMYAGER. ONU TANITAYIM.
ZENECARAN İYİ BİR KİMYAGERDİR.
ÇOK İYİ!
RENCARAN..
DİYANA.. TANIŞTIĞIMA MEMNUN OLDUM.
MARİ BANA FEN ADAMI OLDUĞUNUZU SÖYLEDİ.
EVET.. DÜNYAYI ŞAŞIRTACAK KEŞİFLERİM VAR. BİLHASSA BAŞLANGICI HAKKINDA..
YEMEKTEN SONRA LABRATUVARA BUYURUNUZ.
GEÇEKTEN B ADAM KUVETL İSE BANA ÇO YARDIMI DOK NABİLİR. KARA MASK Yİ BULMIYA YARA
ARKASI VA

PAMUK PRENSES İLE SEVİMLİ PRENS

— Geçen sayıdan devam —

Kraski kahve güğümüünü ateşin üzerinden aldığı zaman, Flora, korku ve dehşet içinde çadırın aralığından bu manzaraya bakıyordu. Eğer Tarzan onu görürse hemen tanıyacağına emindi. Çünkü Londrada onun oda hizmetkârı idi. Hattâ bir defa Lady Grey Stok'a Afrikaya geldiği zaman refakat bile etmişti.

Opar hazinelerini Tarzanın evinde işitmişti. Plânı da orada çalmıştı ve Tarzana benziyen Esteban'ı da, yerlilere Tarzan geliyor hissini verdirmek ve Opar'a girebilmek için almıştı.

Esteban hem kuvvetli, hem cesurdu. Afrikaya çıkar çıkmaz sakalını traş etmiş, Tarzanı taklit ile onun gibi giyinmişti. Bütün Tarzanın hallerini taklit ediyordu. kahveyi, son yudumuna kadar midesine yuvarladı.

VI ncı bölüm

Artık Flora, o kadar iyi idare ettiği vaziyetin yıkılmak üzere olduğunu ve plânlarının altüst edileceğini görüyordu.

Kraski kahveyi hazırlamış, fincanlara koymuştu. Acaba Tarzan kahveyi kabul edecek miydi?

Tarzan, günlerdenberi hasretini çektiği kahve tasını iki elleri arasına almış, iştiha ile içiyor, Flora da görmemek için ellerile yüzünü kapatıyordu.

Tarzan uzun günlerdenberi içmediği

Seni Oparda ölüm bekliyor

Tarzanın bu serüvencilerinin kampına geldiği gün, Opar şehrinin kale duvarları üstünde nöbet bekliyen bir nöbetçi, ovaya, bir insan grupunun girdiğini gördü.

Binlerce senelerdenberi Opar şehri oturucuları, Tarzandan, karşıdan ve onun adamları Vazirislerden başka yabancı hiç kimseyi görmemişlerdi.

Bununla beraber, duvar üstünde nöbetçi bekletmek âdetini unutmuyorlardı.

Fakat nöbetçi, eski cesur Atlatidlerden değildi. Irk bozulmuş, çürük va zayıf insanları yetiştirmiye başlamıştı. Yalnız kadınlar eski ırkî güzelliklerini muhafaza ediyorlardı. Çünkü yeni doğan kızlar, çirkin olarak doğacak olurlarsa, bu şehrin insanî olmıyan eski bir âdeti üzere hemen öldürülürlerdi.

Aksine olarak da cılız, zayıf olarak doğan erkek çocuklarının da yaşamalarına müsaade ediyorlardı. İşte bu yüzden erkekler bozulmuş, kadınları da meşhur güzelliklerini koruyabilmişlerdi.

Bu insan grupunun yaklaştığını gören nöbetçi, bu cılızlardandı. Küçük bir vücudü, geniş omuzları vardı. Ufacık suratı, saçları ve sakalları arasında kayboluyordu. Kısa gövdesi, uzun bacakları ve kolları vardı.

Opar'a doğru ilerliyen bu grupa bakarken gırtlağından hayvan bağırmalarına benziyen bir takım sesler çıkıyordu.

Halbuki yabancılar kendisinden çok uzakat idiler. Bunların kim olduklarını tanımak mümkün olmamakla beraber, artık kaç kişi oldukları görülüyordu. Onlar hemen hemen otuz kişi kadar vardı.

Nöbetçi duvardan atlar atlamaz, koşa koşa, şimdi biraz evvel harabe haline dönmüş olan çok şahane, çok büyük tapınağın içine girdi.

Kaj, bu yerin tapınağın baş rahibi, son derece ihtiyar ve büyük bir ağacın gölgesi altında oturuyordu. Burası vaktile bu mâbedin büyük bahçesi idi. Etrafında on iki kadar rahip vardı. Nöbetçinin geldiğini görür görmez hepsi de ayağa kalktılar.

Nöbetçi kendisinden geçmiş olduğu halde bağırdı:

— Kaj! Opara doğru yabancılar geliyor! Şimali şarkiden gelmektedirler. Sayıları da otuz kadar var. Büyük Tarmanganinin şehrimize girmesinden sonra böyle bir hâdise ilk defa meydana gelmektedir.

Kaj cevap verdi:

— Tarzanın bizim aramıza geldiğinden beri birkaç aylar geçti.

Sonra yanındaki rahiplere döndü:

— O zaman bize yağmur mevsimlerinden evvel geleceğini vâdetmişti. Bunu da La'yı teskin etmek için yapmıştı. Fakat gelmedi. La da onun öldüğünü zannediyor.

Başrahip, oradaki bulunan adamlarından birisine hiddetli hiddetli sordu:

— Onun hakkında başkalarından bir haber alabildin mi?

— Hayır!

— Âlâ... Şimdi hepimiz dış duvarın üstüne gidelim. Ne geçip geçmediğini kendi gözlerimizle görelim. Ve benim emrim olmadan bu işi kimse duymamalı.

Bir rahip şunları mırıldandı:

— La olmadığı zaman sizin emirleriniz bir kanun halini alabilir.

Kaj kızgın döndü:

— Ben Opar'ın başrahibiyim. Kim bana itaatsizliğe cesaret edebilir?

— Evet siz Opar'ın başrahibisiniz. Fakat La da büyük rahibesidir. Opar'ı idare eden de başrahip değil odur.

— Öyle olsun!..

Yanında rahip olduğu halde dış duvara doğru yollandı. Vahadan gelen ecnebileri göreceklerdi.

Opar yerlileri, maymunların dillerini, binlerce senedenberi görüşmekte onlarla anlaşmakta, bu sayede her şeyi haber almakta idiler. Hattâ onların dillerinden birçok kelimeleri kendi dillerine almışlardı. Bu yüzden eski Atlantide dili çoktan kaybolmuştu. Şimdi onlardan zorlukla insana benziyen varlıklar kalmıştı. Bu zayıf, cılız adamların babaları, bu zat binlerce yıl önce, Afrikanın göbeğinde, altın madenlerini istimsar etmek için bu şehri bina etmişlerdi.

Kaj ve yanındaki rahipler etrafı tetkik ile uğraşırlarken, ağaçlar üzerindeki saklanmış küçük bir maymun onların ne görüştüklerini dinliyordu. Çünkü yukarıda da demiştik ki eski Atlantide dili kaybolmuş, maymunların birçok kelimeleri bu dil arasına girmişti. Bu sebepten maymun onların görüşmelerini pek kolaylıkla anlayabiliyordu.

Rahiplerden birisi şöyle dedi:

— Bu o... Bu Tarzan denen büyük Tarmangani şimdi onu tamamile görebiliyorum! Ötekileri de savaşçı zenciler! Hallerinde bir yorgunluk görünüyor! Fakat O ileride yürüyor:

Kaj sordu:

— Onun Tarzan olduğuna emin misin?

— Tamamile eminim!

Biraz sonra bu grup iyice yaklaşmış bulunuyordu. Başrahip artık iyice görebilmekte idi. Evet bu vahşi ormanların hâkimi Tarzandı. Opar'a geliyordu.

— Daha var —

SİHİRBAZIN BAŞINA GELENLER

-tiyar dostumuz, gençliğindeki serüven
i birer birer anlatıyordu.

— Tam yirmi beş yaşında idim. Yani
-an kırk beş sene önce.. Orta Afrika-
-en içerilerine sokulmuştum. Kumaş,
-ık gibi şeyleri yerlilere verir, onlar-
-fildisi toplar, tekrar geriye götürür
r yine gelirdim.

-ı kabileler de bana alışmışlardı. Kim-
-lokunmuyordu. Pahovines kabileleri
-ında idim. Onların bana ayırdıkları
-an çadırın altında yatıyordum. Zaten
-t olan dillerini de anlıyor ve istediğimi
-nlatabiliyordum.

-ir gece yarısı çadırımda dışındaki
-dancıktan gelen büyük bir gürültü ile
-ndım. Birkaç kişinin bir ağızdan ateş-
-tesli bazı kelimeler söyledikleri işiti-
-rdu. Merakla dışarıya çıkıp dinledim.
-abile reisinin beş yaşındaki oğlu has-
-nmıştı. Yakın köylerdeki bir sihirbazı
-ğu iyi etmek için çağırmışlardı. Si-
-baz, reis, kabilenin on ihtiyarı toplan-
-ı dinliyorlardı.

-ocuğu iyi etmek için evvelâ devleri,
-eri savmak lâzımdı. Sihirbaz:

— Çocuğun şeytanı karın Danatanın
-de, o yok olmadıktan sonra çocuk iyi
-maz...

-iyordu.

-eis karısını müdafaa ediyordu:

— Nasıl, diyordu. Danata gibi sakin bir
-nın içinde hiç şeytan bulunabilir mi?

-hirbaz bu itirazı kabul etmiyor, kum-
-ı üzerinde bazı korkunç resimler çize-
-k bir riyazî mesele hallediyormuş gibi
-tlak surette:

— Evet, diyordu. Şeytan onun içinde.
-ruhlar bana bunu haber veriyorlar!
Eğer Danata bu kabile arasından yok edilmezse bütün kabileye fenalık gelecek!. Bütün cinler, şeytanlar kabilenin tepesine üşüşeceklerdir! Çöp çöp üstünde bırakmıyacaklar!

Ben dinlerken kendimden geçiyordum. Şu habis sihirbazın gırtlağını sıkıp oracıkta öldürmek istiyordum. Çok mel'un bir adammış!.. O kadar mutlak söylüyordu ki, şaşmamak elden gelemezdi!.. Hele kabile berbad olacağını söylediği vakit dinliyen ihtiyarlar, birdenbire isyan ediverişlerdi. Hemen zavallı kadıncağızı Danatayı âdet üzere bakmıya karar verdiler. Reis:

— Peki, dedi. Ne yapalım kader böyle imiş! Yarın akşam âyinle yakarız!

Hemen içime doğdu:

— Bu karıyı nasıl kurtarabilirim?

Bunların âyin yaptıkları yeri biliyordum. Ormanın biraz ilerisindeki meydanlığa giderler, kurbanlarını orada keserlerdi. Bazısını da diri diri yakarlardı:

Sabahleyin erkenden oraya gidip bir ağacın üstüne saklandım. Oynıyacağım oyunu da kestirdim. Sihirbazın başına gelecek vardı. Fakat evvelâ ateşin yanacağı yeri, ve onun karşısında sihirbazın oturacağı tahtayı tam ve doğru olarak görmekliğim lâzımdı.

Biraz bekler beklemez iki yerli göründü. Sırtlarında odunlar vardı. Onların arkasından da sihirbaz meydana çıktı. Odunları yıktırdı. Dualar etti. Ovnadı, sıçradı. Elinde küçük bir taburt gibi bir seyler vardı. Onu da birine kovdu. Ayaklarını toprağa gömdü. Sonra bırakıp gitti. Ben hemen tam taburenin karşısında, bir tabanca tesbit ettim. Tetiğine bir ip bağladım. Bir mâni olmasın diye birkaç halkadan geçirdim. İpin ucunu duracağım otların arasına koydum. Çektim mi patlayacak ve kurşun doğruca sihirbazı gelip bulacak.

Uzatmıyalım akşama doğru hepimiz orada toplandık. Zavallı kadını getirip iki kollarından iki ağaç dalına bağladılar. Odun yığınlarının etrafında biraz dansettiler. Nihayet sihirbaz, sihirli iskemlesinin üstüne oturdu. Ateşin yakılmasını emretti.

Elile bir takım işaretler yapıyordu. Tam bir maskaraya benziyordu. Ateş yandığı vakit de yerliler halka halinde ateşin etrafında dönmeğe başlamışlardı. Benim yanımda reis ile ihtiyarlar vardı. Reis hâlâ:

— Karımın şeytanlı olduğuna inanmıyorum!

Dedi. Ben de cevap verdim:

— Eğer şeytanlı değilse iyi ruhlar onu kurtarır.

İpi çekiverdim: Tabanca patladı:

— Tak!..

Sihirbaz acı acı bağırarak yerinden fırladı. Herkes korku ile kaçıyordu. Bir dakika sonra benden başka kimse kalmamıştı. Hemen odun yığınlarını tekmelerimle dağıttım. Zavallı kadının da bağlarını kesip kurtardım.

Sihirbaz, kaçarken, aldığı yaradan yolda düşüp ölmüştü. Danata ile beraber köye giderken, yerliler Danatanın ayaklarına kapanıyorlar, onu iyi ruhların velisi olarak zannediyorlardı. Reis akıllı bir adamdı Bu ise en ziyade sevinen o olmuştu. karısını da çok severdi. Bana:

— Sen giderken bizi de al beraber götür!..

Dedi.

— Peki, dedim.

Artık gidiyordum. Yanımda karısı ile reis de vardı Afrikanın medenî şehirlerinden birisine yerleşeceklerdi. Karısını nasıl kurtardığımı anlattığım zaman kahkahalarla gülüyordu!

Ah bu vahşet!....

Bakır madalye

— Baş tarafı 5 inci sayfada —

göndermiştir. Bu madalyon, kimin elinde bulunursa, o bütün Mecûsilerin hâkimidir. Edvard:

— Doğru söylüyorsun subayım, dedi. Çünkü yüzlerce ingilizi kurtardı:

Cevabını verdi. Ve hemen yardım kuvvetlerinin başında, beş yüz atlı ile kıtaalırının imdadına koştular.

Edvard işte böylece insanlığı sayesinde, yüzlerce arkadaşının hayatını kurtarmış bulunuyordu. Hayatta kalan ingilizler bunu, Edvard'ın insan severliğine borçlu idiler.

Boğatur BATU HAN

Yazan :

Rıza Çavdarlı

— Geçen sayıdan devam —

— Kahraman şövalye, dedi. Seni babamla tanıştırmak, beni kurtarmak için gösterdiğin yeğitliği ona anlatmak isterdim, belki......

Evdoksiya, bu «belki de» çok büyük şeyler ümit ediyordu! Belki..... Kızının hayatını kurtaralı bu güzel delikanlı için babası onu ona vermek ister, genç kız da böylece mesut bir hayat yaşar, gençliğin kendisine vâdettiği zevkten, memnunluktan bir hisse, bir pay alırdı!.

Ümidin; en ümitsiz dakikalarda bile insanı avutan, aldatan bir hokkabaz olduğunu Evdoksiya bir türlü anlamak istemiyordu. Gencin:

— Hayır! Olamaz Prenses:

Deyişi yaralı kalbine bir ok gibi saplandı. Hele gencin atına binmek üzere hazırlanırken:

— Beni unutunuz!.. Deyiniz ki, bir rüya gördünüz!..

Demesi ona büsbütün tesir etti. Aylardanberi ağlamıya alışmış gözlerinin yaşlarını tekrar döktürtüyordu. Hıçkırıklar arasında:

— Peki yiğit şövalye, git!.. Git!.. Fakat beni unutma... Çünkü ben de seni unutmıyacağım!.. dedi. Delikanlının:

— Unutmam! Unutmıayacağım Evdoksiya...

Sözü, sızlayan kalbine bir serinlik serpti. Şimdi onu düşünmek, onun da kendisini düşündüğünü bilmek de bir zevk duyuyordu.

— Gün aydın... Mesut ve bahtiyar olunuz!

Ooh bu ayrılık... Bu acı sözler Evdoksiyayı heyecan içinde bıraktırdı. Titriyen dudakları ile:

— Gün aydın!.. Yolun açık olsun! Beni unutma!..

Diyebildi.

Artık küheylân atının üstünde bir yıldırım hızile uzaklaşan delikanlının arkasından bakıyor, ağlıyor, günlerdenberi, aşkın verdiği bir çalışma ile ondan öğrendiği türkçe kelimeleri birer birer sıralıyordu:

— Seviyorum! Unutma... Beni düşün! Kalbim senindir!

Gözleri onun gittiği, fakat şimdi kaybolduğu yere dikilmiş, kalmıştı. Sütninesi:

— Babanız imparator prenses!

Dememiş olsaydı, bir türlü gözleri babasının geldiği tarafa dönmiyecek onu arattırmıyacaktı. Fakat sütninenin bu sözü onu birdenbire titretti. Kafasını çevirip baktığı zaman, babasının yanında, bas ucunda durduğunu gördü.

Neden birdenbire:

— Babacığım!

Diye onun kolları arasına atılmamıştı! Neye her zaman yaptığı gibi onun boynuna sarılmamış, dudaklarile yüzünü öpmeler içinde bırakmamıştı! Bunu kendisi de bilmiyordu. Hâlâ gözü yaşlarla dolu olduğu halde:

— Geldim baba!..

Diyebildi. Herakliyus kızının neden kederli olduğunu pek iyi biliyor, anlıyordu.

— Neye bu kadar kederlisin Evdoksi-

Yazık ki onun kederini yok ettirtecek güzel nisanlısı orada yoktu. Bu sırada Hakan da gelin kızını okşamış:

— Hoş geldin yavrum!

Demişti. Evdoksiya kendisini okşıyan bu adamın kocası olduğunu zannederek birdenbire titreyivermişti. Onu babası elli yaşındaki bir adama mı veriyordu? Eğer tercüman çabuk imdada yetişip hali anlatmamış olsaydı, genç kız belki de bayılıverecekti. Fakat o:

— Nisanlınızın pederi Hakan kızını okşuyor! dedi.

Evdoksiya derin bir nefes a[...] Yeni, nişanlısı, gelmek üzere idi? [...] ile etrafı araştırıyor, genç olma[...] eden bir kimse, bir delikanlı görem[...] İlk bir Hakan onun babası olduğu[...] re, nişanlısının en az azı yirmi beş[...] da olması lâzım gelirdi. Kendisini [...] lamağa gelen kafile arasında böyle[...] yoktu. Hakan:

— Kızım, dedi. güzel nişanlının i[...] torun emrine verilecek süvari o[...] hazırlamak üzere gitti. Bugün yar[...] ceğini sanıyorum.

Evdoksiya bu sözü söyliyen H[...] nişanlısının babasına dikkatle bak[...] sırdı. Elli yaşında olduğu halde, b[...] da ne kadar güzeldi? Sonra k[...] kurtaran sevgili Türk şövalyesine [...] dar benziyordu? Bu dikkat, şimd[...] lile avunduğu sevgiliye benzeyiş[...] ni kayın babasına diktirtmiş, ondan [...] mıyordu.

Zihninde bir düşünce belirdi. Ac[...] lu da, nisanlısı da ona benziyor m[...] Benzeseydi ne iyi olurdu? Çünk[...] bakmakla ilk aşkının hâtırasını [...] belki de ilk aşkı unutur, onu seve[...]

Yeni, fakat tatlı bir hayal için[...] dı.

Hakanın gelinini karşılamak içi[...] yük törene dikkat bile etmiyor, [...] yor, sadece yeni hayalin aldatıcı [...] tucu düşünceleri arasında araba[...] kösesine bürünmüş olduğu halde[...] yordu.

Büyük saraya vardıkları ve artık [...] dan inmesi lâzım geldiği kendisin[...] diği zaman, gözleri avutan sara[...] zelliğine bile bakmamış, onu bir [...] bir zindana benzeterek içeriye gi[...]

Artık babası ile başbaşa oturuy[...] Herakliyus cevap alamayınca [...]

— Evdoksiya, dedi. Seni dünya[...] güzel bir kahramanına veriyorum! [...]

Cevap vermedi. O bir tane, dü[...] en güzel kahramanını tanıyordu. [...] yolda bir av gibi doğmuş, geceleri [...] parlak aydınlığı ile sarmış, nihayet [...] memek için batmış, gitmişti.

Herakliyus kızının saçlarını oks[...] sordu:

— Neye bu kadar kederlisin E[...] ya?...

Kadınlar kederlerini saklamak [...] leri zaman çok usta olurlar Ev[...] da bir kadındı. Her kadın gibi o[...] bahane bulmakta gecikmedi:

— Yolda çok korktum da baba[...]

— Ne oldu?..

Şimdi Evdoksiya kahraman ş[...] nin hâtırasını anmağa fırsat bu[...] memnundu. Bülbül gibi ötüyor, e[...] rın saldırışını, muhafızların kaçışı[...] raman Türk süvarisinin tek başı[...] eşkiyaya nasıl karşı geldiğini, on[...] sıl dağıttığını, kendisini eşkiyanın [...] rinden kapışını, birer birer anla[...] Hikâyesini bitirir bitirmez, bilme[...]

— Daha [...]

Afacan Bilmece Kupon[...]

KAZANANLAR

Bilmece

Üçüncü sayı bilmecenin çözülüşü

«KAFKASYA» idi.

KAZANANLAR

1 — Feridun Fırtına santralında çavuş Sarıyer - İstanbul. Bir kutu Edirnenin Devavımiski. 2 — Osman İstasyon Ap. kat 2 Şişli - İstanbul. Bir çocuk romanı cildi. 3 — Meral Küçükevler Şimal sokak No. 2 Ankara. Bir roman. 4 — Mustafa Taşçılar civarı No. 79 Osman oğlu Adana 3 aylık Çocuk Sesi abonesi.

Birer Çocuk Sesi özel sayısı kazananlar

5 — Rahmi Cümhuriyet mahallesi kaptan sokak No. 16 Eskisehir. 6 — Necdet bakır fabrikasında modelci ustası oğlu. Maden. 7 — Naci Demirtepe, Fevzi Cakmak sokak Okan Ap. No. 21 kat 1 Yenisehir - Ankara. 8 — Hüsniye Kücükevler Simal sokak No. 4 Ankara 9 — İlhan Bakırçay şirketinde Bergama. 10 — Vahit Okcukara mahallesi Suna sokak No. 14 Balıkesir. 11 — Emin Mühüradr Gürbüz Türk sokak No. 42 Kadıköv - İstanbul 12 — Celâleddin Sehriküstü mahallesi Taskönrü caddesi No. 13 Kütahva 13 — İbrahim Mevdan mahallesi Gedikağa sokak No. 33 Kütahya. 14 — Sabih, Küplüce caddesi No. 58 Bevlerbeyi - İstanbul. 15 — İlhan Seferberlik M. oğlu Yozgat. 16 — Ercan İcerenköv caddesi No. 47 Bostancı - İstanbul. 17 — Fikret bakkal İsmail elile Kesan. 18 — Niso Ankara caddesi No. 135-5 İstanbul. 19 — Türkân Cağaloğlu yokusu Ankara caddesi Basak Ap. kat 3 No. 5 İstanbul. 20 — Avhan Gözlükcü sokak No. 20 Ortaköv - İstanbul. 21 — Mahir Özis ecza deposunda İstanbul. 22 — Jak, Arslan mağazası No. 5 Bahcekapı İstanbul 23 — Ali, Yoğurtcu, Park vokusu No. 5 Kadıköy - İstanbul. 24 — Metin, Bakla tarlası karsısı No. 14 Kadıköv - İstanbul. 25 — Recep. Karabas mahallesi Pevkdede sokak No. 14 Samatva - İstanbul. 26 — Orhan. Ankara caddesi No. 275 Pendik - İstanbul. 27 — Orhan. Zeytinlik Milliyetçi sokak No. 21 Bakırköv - İstanbul. 28 — Fethi. Sivrihisar caddesi No. 122 Eskişehir. 29 — Fazilet Erenler Tekke cıkmazı No. 12-2 Halıcıoğlu - İstanbul. 30 — Salahaddin, Merkez Hâl No. 87 Nadir elile Istanbul.

Birer kitap kazananlar

31 — Yılmaz, Valide camii sokak İnebey mahallesi No. 91 Aksaray - İstanbul. 32 — Sedat, Kumkapı ortaokul B. 3 No. 308 İstanbul. 33 — Mehmet, Cağaloğlu Tasvir sokak No. 1 İstanbul. 34 — Halûk, Haznedar sokak No. 14 Beyazıt - İstanbul. 35 — Ayhan, Eski cami mahallesi No. 4 Tekirdağ. 36 — Nâfi, şeker fabrikasında 2 nci Ap. No. 2 Uşak. 37 — Refet, Fevzi paşa mahallesi Dizdar sokak No. 78 Canakkale. 38 — Pandelis, Gültekin sokak No. 21 Ortaköy - İstanbul. 39 — Neşide, Cümhuriyet okulu öğretmen M. Öcal elile Çorlu. 40 — Müfide, Samanpazarı Solmaz sokak No. 1 Ankara. 41 — Turhan, Tunusbağ Mustafa paşa sokak No. 40 Üsküdar - İstanbul. 42 — Berto, Tünel Sahkulu bostan sokak Demiriz Ap. No. 27-1 Beyoğlu - İstanbul. 43 — Ginav, Muradiye sokak No. 62 Karsıvaka - İzmir. 44 — Mustafa, Papasköprü Tevfik efendi sokak No. 31 Bevoğlu - İstanbul. 45 — Naim, Sahrayı cedit Tüccarbaşı sokak No. 5-1 Erenköy İstanbul. 46 — Emir, Keciören Kuscağız mevkii No. 102 Ankara. 47 — Remzi, Alemdar Alay köskü caddesi Sengül hamamı sokağı No. 13 İstanbul. 48 — Âli, Etyemez Samatva Sahibi sokak No. 33. Samatya - İstanbul. 49 — Nihat, Hisar hasta yurdu caddesi İmece sokak No. 96 Bursa. 50 — Güngör, müze müdürü kızı Bergama. 51 — Orhan Cubukcu, posta kutusu 36 Eskisehir. 52 — A. Ortakapı mahallesi Faik bey caddesi No. 72 Kars. 53 — İlhan, Sümer mahallesi Dumlupınar sokak No. 15 Ankara. 54 — İrfan Tabakhane meydanı No. 56 Kasımpasa - İstanbul. 55 — Kemal, Akbaş mahallesi Eylûl sokak No. 15-19 Ankara. 56 — İsmet. Işıklar mahallesi Şahin bey sokak No. 15 Eskisehir. 57 — Hüsevin, Atatürk mahallesi Eski Mahkeme sokak No. 15 Canakkale. 58 — Mehmet, Adakale sokak No. 20 Yenisehir - Ankara. 59 — Nigâr. Bahariye Mine Ap. kat 2 Kadıköy İstanbul. 60 — Salih, Belediye kâtibi Mehmet elile Devrek.

Afacan

Her hafta Perşembe günleri çıkar

SENELİĞİ :	400 Kuruş
ALTI AYLIĞI:	200 Kuruş
ÜÇ AYLIĞI :	100 Kuruştur.

Yabancı memleketlere iki mislidir.

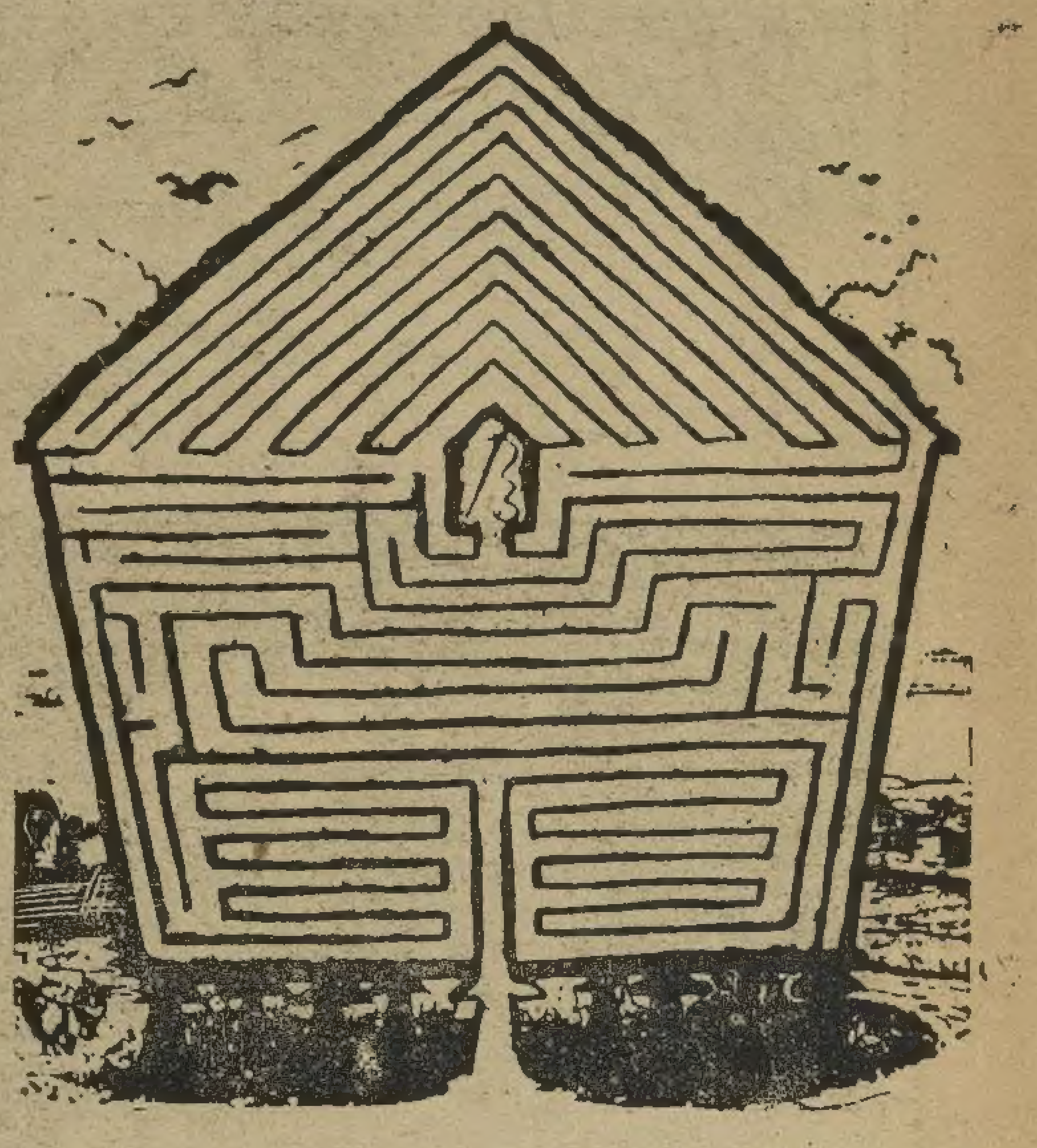

Nuran göz yaşları dökerek ağlayıp duruyor. Neden mi? Askere kışlık elbise dikecek iğnesini kaybetti. İğne de birçok karışık yolların tâ sonunda.. İğnenin bulunduğu yere siyah noktalarla işaret edilmiş olan seddi aşmamak şartile acaba Nuran hangi yoldan gidebilecek?

Siz bu yolu bulabilir misiniz?

DİKKAT:

1 — Bilmeceyi kopye ediniz. Yalnız kuponu bu kopye ile gönderiniz. Mecmuanız ziyan olmasın.

2 — Adres: Afacan 7 nci bilmece memurluğu - Posta kutusu 617 (İstanbul) dur.

3 — Zarfı kapamayınız. Üstüne (60) paralık pul yapıştırınız.

4 — Mühlet bir aydır.

5 — 55 kişiye muhtelif hediyeler verilecektir.

SES : IŞIK KİTABEVİ

ESKİŞEHİR

Afacan ve Çocuk Sesi Mecmualarının satış merkezidir.

İlk, Orta ve Lise Kitablarını her zaman tedarik edebilirsiniz

Ses ışık kişesinden alacağınız bir Millî Piyango bileti sizi de zengin eder.

Sahibi ve Neşriyat Müdürü:
Ö. Lûtfi TARHAN

MÜESSİSİ:
M. Faruk GÜRTUNCA

Çıkaran: Ülkü Kitap Yurdu
Ankara caddesi No. 72
Basıldığı yer: ÜLKÜ MATBAASI

Aslan Prens
ASLAN PRENS AÇ SIHIRBAZ KADININ OĞLUNU GETİRENE KADAR ÜÇ GÜN GEÇMİŞTİ.
ASLAN PRENS GETİRDİĞİ AVLARI PIŞIRIRKEN ŞİHİRBAZ KADIN GELDİ.
"BU GECE SANA AKIBETİNİN NE OLACAĞINI SÖYLİYECEĞİM." DEDİ.
"ŞİMDİ NİYETİNİ TUT. BU GECE NE OLACAĞINI ÖĞRENECEKSİN."
ASLAN PRENS GÖZLERİNİ ATEŞE DİKER DİKMEZ GARİP BİR HEYECAN DUYDU.. SIHIRBAZ ANLATIYORDU. "BURADA SENİ BÜYÜK BİR FELÂKET BEKLİYOR.. ŞİMDİ BAKALIM BU FELÂKET NE İMİŞ..
ASLAN PRENS ATEŞE BAKARKEN YARI UYKU HALİNDEYDİ. YAVAŞ YAVAŞ TEPEDEN TIRNAĞA KADAR SİLAHLI SAVAŞÇILAR GÖRDÜ.
NİHAYET BİR ŞATO GÖRDÜ.
SONRA KIRAL ARTÜR VE KARISI KIRALİÇE JÜNEVERE GLAPIT. GÖRÜLDÜ..
BÜYÜK BİR SAVAŞ YAPILIYORDU.
SİHİRBAZ ANLATIYORDU. "ÇOK MACERALAR GEÇİRECEKSİN. FAKAT RAHAT VE MESUT OLMIYACAKSIN. DEVLER, EJDERER, SARI, SİYAH İNSANLARLA SAVAŞACAKSIN..
ŞİMDİ GİTMENE İZİN VERİYORUM BANA OĞLUMU GETİRDİN BENDEN BELÂ BULMA.. SENİ BEKLİYEN DAHA BÜYÜK BELÂLAR VAR. FAKAT BİRDAHA BANA RASLAMA.
ASLAN PRENS GÜÇLÜKLE YÜRÜYEREK SANDALINA GELEBİLDİ. KORKUDAN SARHOŞ GİBİ OLMUŞTU.. SÜR'ATLE AİLESİNİN YANINA YOLLANDI.
—ARKASI VAR—